

fremmede i Frankrig, herunder ikke mindst folk fra Algier og andre nordafrikanske stater. Derfor er dette spørgsmål om Algier et følsomt, vanskeligt spørgsmål for Frankrig som land i disse år, og det synes jeg også man bør tage med, når man vurderer, hvorledes de franske holdninger har foldet sig ud.

Lad mig slå fast: På intet tidspunkt har jeg oplevet i EU's Ministerråd, at det er Frankrig, der på nogen måde har, skal vi sige, spillet på tværs af de bestræbelser, som vi andre havde. Jeg har derimod set, at der var udtryk for, at vi i fællesskab forsøgte at åbne, at komme tættere på at få åbnet for rapporteringen.

Søren Søndergaard (EL):

Flere ordførere har i debatten været inde på spørgsmålet om, hvem der står bag massakrerne, og et af de store problemer er selvfølgelig, at det ved man ikke; det er ikke afklaret, det er ikke bevist.

Der bliver aldrig taget fanger. Når hæren fanger nogle, bliver de alle sammen dræbt i kamp, og der er altså ingen, man kan afhøre. Derfor er det meget svært at nå frem til noget.

Amnesty International har udgivet en længere rapport, hvor der er forskellige vidneudsagn, bl.a. fra overlevende fra massakrer. Og en af dem er i denne rapport citeret for at sige følgende:

»Hvorfor sker dette? Hvorfor er der ingen, der stopper det? Loven er sat ud af kraft. Hæren og sikkerhedsstyrkerne var der. De hørte og så alt; alligevel gjorde de intet. De lod terroristerne slippe væk. Hæren ventede på, at terroristerne skulle færdiggøre deres beskidte arbejde, for derefter at lade dem stikke af. Hvad siger det dig? Jeg er blevet truet af fundamentalisterne, men var næsten ved at blive slået ihjel af hæren. Selv mine venner inden for hæren forstår ingenting mere af, hvad der foregår.«

Det er jo den type vidneudsagn, ikke fra islamiske fundamentalister, ikke fra GIA-folk, ikke fra FIS, ikke fra ekstremister i nogle lejre, men fra overlevende fra massakrerne, der gør, at man må sige: Der er spørgsmål, der skal undersøges. Derfor er det vigtigt lige præcis at pege på en uafhængig undersøgelse.

Et andet element, der har været fremme i debatten, er, hvordan situationen i Algeriet er med hensyn til demokratiseringen. Hr. Bjørn Elmquist brugte formuleringen, at Algeriet før militærkuppet efter valget i 1991-92 var langt fremme i at have demokrati. Jeg synes måske

nok, at det er lidt af en tilsnigelse. Sagen er jo, at bortset fra en ganske kort periode måske, fra 1989 til 1991, har militæret bestemt i Algeriet og været bagmænd for det, der foregår i Algeriet, fra 1965 og frem til i dag.

Fra 1989 til 1991 var der en ganske lille demokratisk åbning. Den blev så afskaffet af militæret. Militæret er den centrale struktur i det algeriske samfund. Og det ironiske er jo, at en lang række af de folk, som militæret i dag har tilladt at komme ind i regeringen, er folk, som er islamiske fundamentalister. Bl.a. er det parti, der tidligere hed Hamas, nu en del af regeringen, og en af kernepersonerne fra Hamas er den person, der organiserede afsendelsen af algeriske frivillige til at kæmpe i Afghanistan i forbindelse med krigen mod russerne.

Derfor er det også forkert at sige, at man kan lave sådan en skelnen mellem på den ene side militæret og på den anden side de islamiske kræfter. Militæret står bag den regering, der er, og den regering er sammensat af forskellige grupper.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det er fuldstændig rigtigt, som hr. Bjørn Elmquist siger, at man skal passe på ikke at forfalde til diskussion om formuleringer, og jeg er også enig med hr. Bjørn Elmquist i – hvis det var det, han prøvede at antyde – at der selvfølgelig ikke er nogen formulering i sig selv, der løser den krise, der er i Algeriet.

Så meget desto mere synes jeg, det er underligt, at regeringspartierne og støttepartierne V og K insisterer på en ganske bestemt formulering af spørgsmålet om en international undersøgelse. Der må ikke stå i dette forslag til vedtagelse, at vi her i Folketinget går ind for en uvildig, international undersøgelse. Det skal formuleres på en anden måde.

Man må stille sig spørgsmålet: Hvorfor? Hvis det bare er et spørgsmål om formuleringer, hvis det bare er et spørgsmål om ord, hvorfor har man så ikke accepteret den formulering, der lå? Det eneste bud, der er kommet, er fra hr. Jens Hald Madsen, som har begrundet det med, at vi ikke må provokere Algeriets regering.

Dertil må vi sige, at der er en kerneforskel mellem Enhedslisten og Venstre. Vi vil godt sige tingene ligeud i Enhedslisten, og vi vil også gøre det, selv om Algeriets regering ikke kan lide at høre det.

Det mest afgørende med hensyn til forespørgslenes ordlyd er imidlertid, at der bliver